«Μολιέρος»

Οι σπάνιες παραστάσεις δεν μεταμφιέζονται • Είναι πρόδρομοι μελλοντικής ευφροσύνης Αποτάσσονται την ανυπαρξία σμιλεύοντας το κάλλος χωρίς προσωπεία

Της Κ. ΡΑΠΑΝΑΚΗ

Ο Μιχαήλ Μπουλγκάκοφ στο έργο του «Εταιρεία υποκριτών» το οποίο έχει το δεύτερο τίτλο «Μολιέρος» σκιαγραφεί την ανθρώπινη πλευρά του Μολιέρου με στοιχεία από την προσωπική του ζωή. Τις ανησυχίες και τις προσπάθειες του Ζαν - Μπατίστ Ποκλέν ν' ανέβουν τα έργα του, τη σχέση του με τον Λουδοβίκο ΙΔ', τον «Βασιλιά Ηλιο» της Γαλλίας, καθώς και τον γάμο του με την Αρμάντ η οποία φημολογείται ότι ήταν κόρη του από «την ανεπίσημη σύζυγό του, Μαντλέν Μπεζάρ». Παρ' όλ' αυτά, ο Μπουλγκάκοφ στο βιβλίο του «Η μυθιστορία του κυρίου Μολιέρου» επισημαίνει: «Ιδού το συμπέρασμά του. Είμαι βέβαιος ότι η Αρμάντ ήταν κόρη της Μαντλέν, γεννημένη σ' ένα μέρος άγνωστο, από άγνωστο πατέρα. Τίποτα δεν αποδεικνύει με βεβαιότητα τα όσα ειπώθηκαν περί της αιμομειξίας, τίποτα δεν αποδεικνύει ότι ο Μολιέρος παντρεύτηκε την κόρη του».

Επιπλέον, ο Μπουλγκάκοφ τονίζει τη συνεργασία του Μολιέρου με τον Λουδοβίκο ΙΔ' που ήταν χορηγός του θιάσου, αναλύοντας σε βάθος τη σχέση του Γάλλου δραματουργού με τα όρια της εξουσίας του βασιλιά της Γαλλίας. Μια έμμεση αναφορά στις επικρατούσες συνθήκες στη Ρωσία επί Στάλιν που βίωνε ο Μπουλγκάκοφ. Το έργο πρωτανέβηκε από το «Θέατρο Τέχνης» της Μόσχας στις 16 Φεβρουαρίου 1936 και μετά από αλλεπάλληλες επιθέσεις κατέβηκε γρήγορα.

Στην «Πειραματική Σκηνή» του Εθνικού Θεάτρου, η μετάφραση του Λεωνίδα Καρατζά σχολιάζει καίρια και επιδέξια τον ιστό της πλοκής όπου συνυφαίνονται τα νοήματα και οι διασυνδέσεις των προσώπων. Ο Στάθης Λιβαθινός «ακούει» το έργο και μετά την περίφημη σκηνοθεσία του «Αγάπης, Αγώνας Αγωνος» μας χαρίζει μία ακόμη παράσταση γνήσιας θεατρικότητας. Η δουλειά του τιμά το θέατρο και αποτελεί υπόδειγμα σκηνοθετικής εργασίας μέσα από τους συμβατικούς όρους του θεάτρου. Ας βλέπουν οι μεταμοντερνιστές να μαθαίνουν.

Ο Μολιέρος πίσω από τα λαμπερά φώτα της σκηνής. Μετά από τα χαμόγελα στον «Βασιλιά Ηλιο». «Μ' έχετε παρεξηγήσει, Μεγαλειότατε, επιτρέψτε μου να σας εξηγήσω... Επιτρέψτε μου... μήπως δεν σας κολάκεψα αρκετά; Δε σας προσκύνησα αρκετά;».

Τα σκηνικά και τα κοστούμια εποχής της Θάλειας Ιστικοπούλου είναι χάρμα οφθαλμών. Η μουσική του Θ. Αμπαζή καθώς και η μετάφραση στίχων - κείμενα τραγουδιών του Στρατή Πασχάλη εμπλουτίζουν δημιουργικά την παράσταση. Με εσωτερικότητα, δύναμη, ταλέντο, αυτοσυγκέντρωση, ο Δ. Ημελλος υποδύθηκε έξοχα τον Μολιέρο. Αλλά πρόκειται για μια δουλειά συνόλου όπου όλοι αγωνίζονται και παλεύουν επί σκηνής ισάξια για να έχουμε αυτό το θαυμάσιο αποτέλεσμα. Μια σπάνια παράσταση. Μπράβο σε όλους που μας χάρισαν γνήσιες στιγμές αυθεντικού θεάτρου.